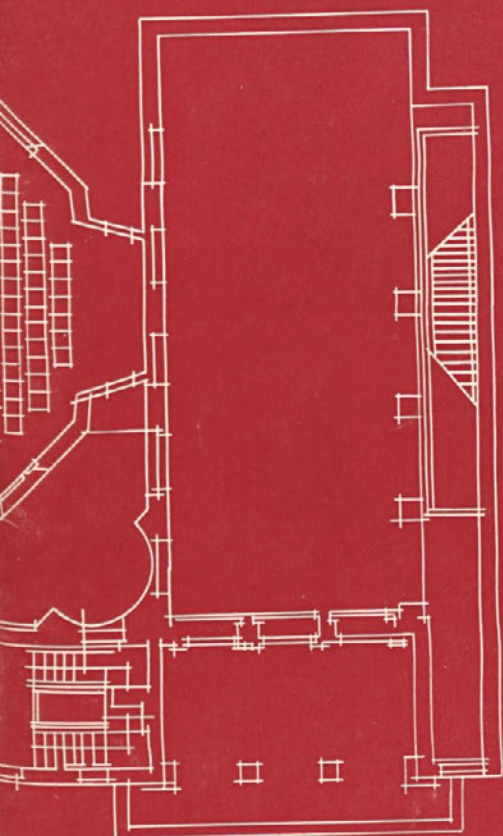

2 maks žvižgač

**slovensko
ljudsko
gledališče
celje**

1975/1976

CARSTEN KRÜGER
&
VOLKER LUDWIG

REŽIJA in SCENA
PREVOD in DRAMATURGIJA
LEKTOR
KOSTUMI
GLASBA
PRIREDBA PESMI
ODRSKA LUČ

OČE
MAMA
BRINA, hčerka
MAKSIMILIJAN, sin
STRIC
TETA
TULBA, hišni lastnik

MAKS ŽVIŽGAČ
igra za igranje
in posnemanje

IZTOK TORY
JANEZ ŽMAVC
MAJDA KRIŽAJEVA
MILENA KUMARJEVA
URBAN KODER
ERVIN FRITZ
CHRIS JOHNSON

JOŽE PRISTOV
LJERKA BELAKOVA
ANICA KUMROVA
JANEZ STARINA
BOGOMIR VERAS
MIRO PODJED

Vodja predstave Tone Zupanc — Sepetalka
Sonja Antloga — Razsvetljava Bogo Les —
Ton Stanko Jost — Odrski mojster Vili Ko-
rošec — Frizerska dela Vera Pristov —
Slikarska dela Ivan Dečman — Krojaška dela
pod vodstvom Amalije Palirjeve in Ota Čerčka

Dragi mladi prijatelji gledališča, gotovo bi radi zvedeli, kje in kako je nastala naša igra o Maksu. In sploh, kako nastane igra. Ponavadi jo najprej kdo napiše, potem jo prepišejo, da jo lahko preberejo še drugi, in če jim je všeč, pride igra kaj kmalu v gledališče, kjer jo igrajo. Če jo gledalci, ki sedijo spodaj ali zgoraj v dvorani, sprejmejo z navdušenim odobravanjem in ploskanjem, kmalu obrede ves svet. Tako je tudi prišla igra o Maksu k nam, v naše gledališče. Napisala sta jo dva avtorja, doma v zahodnem Berlinu, in jo pokazala svojim tovarišem, igralcem, režiserjem, skladateljem, pisateljem, ki so se združili v skupino, imenovano GRIPS, zato da bi skupaj pisali in igrali igre, namenjene otrokom. Njihova želja je, da bi se otroci v njihovih igrah zares lepo imeli, da bi se nasmejali in da bi spoznavali življenje in svet tako, kakor ga otroci sami spoznavajo, kadar se igrajo kakšno igro iz življenja.

Zakaj se nam zdi igra o Maksu tako domača, tako znana? Poglejte, Maks se mora kar naprej boriti za svoj prostor na soncu, kopalnica je kar naprej zasedena, v parku se ne sme nikamor oddaljiti, pa je tam še toliko neodkritih reči, rad bi se igral indijance, pa mora poslušati stvari, ki ga sploh ne zanimajo, in še in še in še. Ta svet je zares čuden, zmerom pride kakšen starejši, ki nam prepove zdaj to, zdaj ono, in ko bi radi brcali žogo, nas nažene ali nam jo celo vzame, potem pa še pravi, da so OTROCI hudobni.

Ali pa je to res igra, ki kaže le starejše, kakšni so, kako zmerom vse pokvarijo, kako se sploh ne znajo igrati in sploh ne vejo, kaj je zares in kaj ne? Kaj pa Maksov »presunljivi žvižg«, kaj pa to?!... Ali ni kar precej predrzen, ko mu vendar vsi po vrsti dopovedujejo, da gre na jetra in da naj vendar že preneha? (No, če Tulba prepove žvižganje, je to druga pesem. Tulba si zasluži, da ga izžvižgamo.) — Zdaj pa se postavimo na Maksovo stran. Kdo pa njega posluša ali uboga, kdo mu kaj verjame? Na živce jim gre, če le odpre usta. Jasno, če je tako, se mora Maks najprej uveljaviti. In ker drugače ne zna, pač opozarja nase z žvižgom. S tem »strašnim« žvižgom ne pomaga le sebi, nazadnje se pokaže, da je lahko Maks, naj bo še tako majhen, v veliko pomoč svoji družini.

Poglejmo, kaj pravijo pri GRIPS. Takole: »Ko smo začeli igrati naše igre za otroke, so rekli nekateri odrasli: otroci tega ne marajo, otroci hočejo pravljice. Ha, ha! Dokler niso videli, da imajo otroci s temi igrami veliko več veselja kot pa s starimi pravljicami. Pa so se mnogi odrasli še bolj ujezili in so rekli: s temi igrami boste otroke samo pokvarili, zgubili bodo vse spoštovanje do odraslih, vedno bolj bodo predrzni. Drži, otroci v naših igrah so zares malce predrzni, toda upravičeno, imajo dovolj razlogov, da so takšni. V starih božičnih pravljicah so vselej kakšni prizori, kjer jih z odra opominjajo, naj bodo lepo pridni in naj se lepo vedejo. Ampak da bi to slišali, zato vendar ne hodimo v gledališče. To poslušamo vendar vsak dan od jutra do večera. Prav zaradi tega smo končno vendar že začeli v naših igrah govoriti tudi o tem, koliko jeze povzročajo otrokom odrasli. O tem namreč skoraj nikoli nikjer nihče ne govori.«

Ko smo že pri pravljicah — pravljice imajo gotovo svoj čar. Lepe so in zasanjajo nas v drug, namišljen svet. V tem izmišljenem svetu dobrim ljudem vedno pomagajo čudežne sile, vile, dobri duhovi, hudobni ljudje pa so kaznovani. Toda Tulbe ne užene v kozji rog nobena čudežna sila, užene ga prav ta nebodigatreba Maks. In Maks se mora pošteno truditi, preden zmaga. To pa je veliko bolj razburljivo, kakor če bi Maks samo čakal in sanjal o čudežnem bitju, ki bi mu pomagalo osvojiti dvorišče in žogo. Tako se odpre Maksu in nam še drugo spoznanje: da lahko krivico odpravimo, če se združimo, tako kakor se je združila proti krivičnežu vsa Maksova družina in zmagala. Svet se nenehno spreminja in pri tem spreminjanju sveta lahko sodelujejo vsi majhni in veliki otroci, to so odrasli, če jih vodi pri tem dobra misel in radostni občutek, da je ves svet velika prihodnost našnjih otrok.

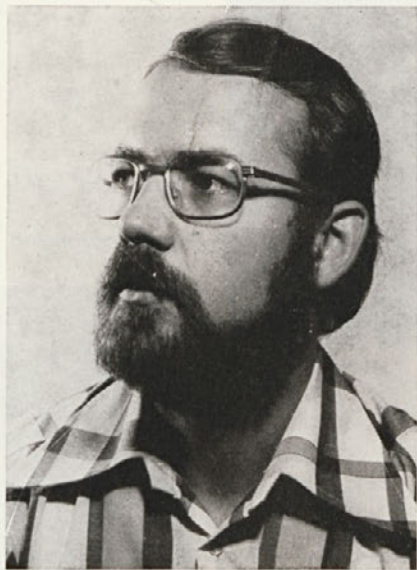
V naši igri nastopajo odrasli igralci. Na začetku se vsi lepo predstavijo, tako da takoj zvmemo: prišli smo zato, da se bomo skupaj nekaj igrali. Danes se bomo igrali igro o Maksu, drugič pa kaj drugega. Igra o Maksu gotovo ni napisana le za odrasle igralce, prav lahko bi jo igrali otroci sami. Poskusite!

Na koncu vam moramo povedati še kaj o naših prihodnjih načrtih. Da bi videli več predstav, ne samo tisto pred Novim letom, smo se odločili, da bomo imeli predstave za vas vse leto. Tako bomo pripravili še eno igro, lepo in zanimivo ZGODBO O TOVARIŠU TITU, v kateri se boste podrobno seznanili z življenjem našega pred-

sednika, vse od rane mladosti, ko še ni vedel, da bo postal maršal Jugoslavije, zvedeli pa bomo še mnogo zanimivega o naši revoluciji in osvobodilnem boju.

Večkrat bomo vabili v goste Mladinsko gledališče iz Ljubljane. Prav kmalu bomo skušali določiti poseben dan v tednu, ko bo gledališče odprto le za otroke. Preprosto bomo rekli: »Otroci, gledališče je vaše«, takrat boste vedeli, danes je vaš dan, danes bo vaša igra, vrata v gledališče so vam odprta.

Iztok je režiral igro o Maksu

Ljerka igra mamo

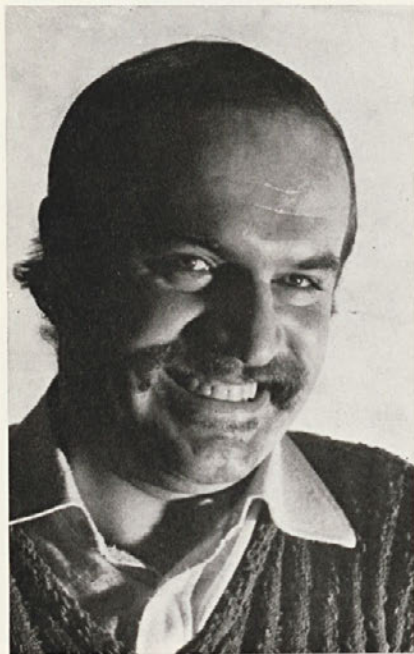

Jože igra očeta

Anica Igra Brino

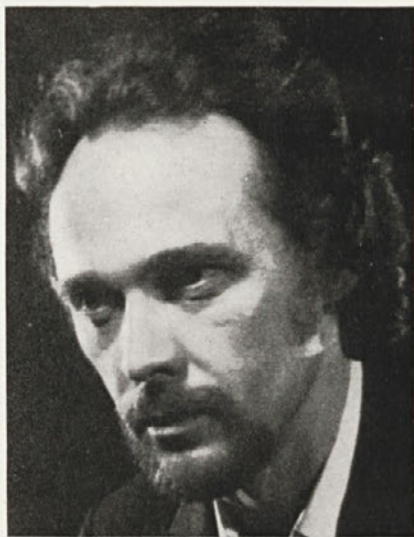

Janez igra Maksa

Mirč igra Tulbo

Verči igra strica in teto

FRUPI
FRUPI
FRUPI

